U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **předseda Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2012, č. j. 46 A 50/2012 – 27,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze shora označeným usnesením odmítl žalobu proti nečinnosti správního orgánu, v níž se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým se přikazuje Městskému soudu v Praze rozhodnout do tří dnů od doručení tohoto rozhodnutí o odvolání žalobce směřujícímu proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2011, č. j. Spr 3716/2011, kterým byla s poukazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, odmítnuta žádost žalobce o sdělení informací týkajících se řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 52 K 92/97. Krajský soud shledal, že žalobce nevyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti u správního orgánu a žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel”) blanketní kasační stížnost, ve které zároveň navrhl, aby mu byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 4 Ans 13/2012 – 40, stěžovatele zcela osvobodil od soudních poplatků, ustanovil mu pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku a stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnosti o vymezení důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., pro které výše uvedené usnesení krajského soudu napadá.

Ustanovená advokátka v přípise ze dne 19. 3. 2013 Nejvyšší správnímu soudu mimo jiné sdělila, že počínaje dnem 1. 5. 2011 se stala plátcem DPH a v posuzované věci učinila následující úkony právní služby: převzetí věci dne 25. 2. 2013 a doplnění kasační stížnosti. Písemnost obsahující tvrzená doplnění kasační stížnosti však do spisu dodána nebyla.

Dříve než mohl zdejší soud o kasační stížnosti rozhodnout, stěžovatel ji vzal zpět elektronickým podáním, opatřeným jeho zaručeným elektronickým podpisem, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 5. 4. 2013.

Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Poněvadž projev vůle stěžovatele, jímž jednoznačně došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, nevzbuzuje pochybnosti, že jím stěžovatel zamýšlí ukončit řízení o kasační stížnosti jeho zastavením, Nejvyšší správní soud usnesením v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil.

Za této procesní situace již nebylo nutné odstraňovat nedostatek kasační stížnosti spočívající v neuvedení důvodů, pro něž stěžovatel napadá shora uvedené usnesení krajského soudu.

O náhradě nákladů řízení bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

K podání ustanovené advokátky ze dne 19. 3. 2013, v němž žádá přiznání odměny za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a doplnění kasační stížnosti), Nejvyšší správní soud uvádí, že v posuzované věci neshledal důvody pro přiznání odměny ustanovené advokátce, neboť ve věci nevykonala žádný úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ve spise se totiž nenachází doplnění kasační stížnosti, které ustanovená zástupkyně stěžovatele údajně učinila a na něž poukázala ve svém podání ze dne 19. 3. 2013 a není tak možné ji přiznat odměnu za úkon právní služby (podání ve věci samé) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Ustanovená zástupkyně stěžovatele sice převzala jeho zastoupení, neboť usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 4 Ans 13/2012 – 40, jímž byla stěžovateli ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti, jí bylo doručeno dne 12. 3.

2013, nicméně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č. j. 1 Azs 47/2006 - 84 konstatoval, že za úkon převzetí zastoupení ve smyslu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nelze považovat pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka. Úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu [obdobně i úkon podle písm. a) téhož odstavce] v sobě totiž zásadně zahrnuje určitý provázaný soubor dílčích činností advokáta při převzetí případu a přípravě zastoupení, zejména pak takové činnosti jako úvodní pohovor se zastoupeným a seznámení se s případem, čítaje v to i studium relevantních podkladů. Jeho základní určující charakteristikou je účel (příprava zastoupení) a to, že se děje v úvodní fázi poskytování právní služby. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod ani pro přiznání odměny za úkon právní služby (převzetí zastoupení) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu